

Konspekt szkółki niedzielnej

23. Niedziela po Trójcy Świętej

Główna myśl: Pan Bóg chce, abyś zawsze mówił prawdę.

Tekst: Mt 5,33-37 – Krzywoprzysięstwo
1 Mż 37,12-36 – sprzedaż Józefa do Egiptu
Łk 22,54-62 – zaparcie się Piotra

Wiersz przewodni: Ewangelia Mateusza 5,37a
„Niechaj więc mowa wasza będzie: tak - tak, nie - nie.”

Cele:

Dziecko rozumie czym jest prawda, a czym jest kłamstwo.
Dziecko jest zachęcane do tego by zawsze mówić prawdę.

I. Wstęp

1a. Wersja dla starszych dzieci – Ósme przykazanie

Pomoce: ósme przykazanie oraz Główna myśl zapisane na dwóch papierowych tablicach

Informacja dla prowadzącego: Jeżeli 29 września przeprowadzono szkółkę: „Przykazania to dowód Bożej miłości”, to wtedy można wykorzystać przygotowaną papierową tablicę z zapisanym ósmym przykazaniem: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu”.

Przebieg: Osoba prowadząca szkółkę rozmawia z dziećmi o ósmym przykazaniu: *O czym to przykazanie mówi? Czy to zadanie, które Pan Bóg dał człowiekowi, jest według was łatwe? Czy macie pomysł jak inaczej, w prostszy sposób wyrazić to przykazanie?* (odpowiedzi dzieci)

Podsumowanie: Osoba prowadząca szkółkę kontynuuje rozmowę kierowaną: *Z pewnością przestrzeganie ósmego przykazania nie jest łatwe. Pan Bóg mówi: Nie kłam! Mów tylko prawdę!* (osoba prowadząca szkółkę umieszcza w miejscu widocznym dla wszystkich zapisaną Główną myśl) *Lecz czy nie zdarza się tak, że pomyślimy: „A może lepiej powiedzieć nieprawdę, niż mówić prawdę. Przecież, jeśli powiem prawdę, mogę z tego powodu mieć kłopoty, a może zostaną wyśmiana albo wyśmiany przez kolegów”. Pamiętajmy, że Pan Bóg chce, abyśmy zawsze mówili prawdę* (osoba prowadząca szkółkę wskazuje na Główną myśl). *Może się wydawać, że mówienie prawdy może nieść ze sobą trudne do zniesienia konsekwencje. Jednak to kłamstwo często prowadzi do prawdziwej katastrofy... Zobaczmy jak sobie z mówieniem prawdy poradzili...*

1b. Wersja dla młodszych dzieci – Wiersz Tuwima

Pomoce: wiersz „O Grzesiu kłamczuchu i jego cioci” Juliana Tuwima

- Wrzuciłeś, Grzesiu list do skrzynki, jak prosiłam?
- List, proszę Cioci? List? Wrzuciłem Ciociu miła!
- Nie kłamiesz Grzesiu? Lepiej przyznaj się kochanie!
- Jak Ciocię kocham, proszę Cioci, że nie kłamię!
- Oj Grzesiu kłamiesz! Lepiej powiedz po dobroci!
- Ja miałbym kłamać? Niemożliwe, proszę Cioci!
- Wuj Leon czeka na ten list, więc daj mi słowo.
- No słowo daję i pamiętam szczegółowo:
List był do wujka Leona,
A skrzynka była czerwona,
A koperta... no taka... tego...

Nic takiego nadzwyczajnego.
A na kopercie nazwisko
I Łódź i ta ulica z numerem,
I pamiętam wszystko:
Że znaczek był z Belwederem,
A jak wrzucałem ten list do skrzynki,
To przechodził tatuś Halinki,
I jeden oficer też wrzucał,
Wysoki – wysoki,
Taki wysoki, że jak wrzucał to kuczał,
I jechała taksówka... i powóz...
I krowę prowadzili... i trąbił autobus,
I szły jakieś trzy dziewczynki,
Jak wrzucałem ten list do skrzynki...
Ciocia głową pokiwała,
Otworzyła szeroko oczy ze zdumienia:
- Oj Grzesiu, Grzesiu!
Przecież ja ci wcale nie dałam
Żadnego listu do wrzucania!...

Przebieg: Osoba prowadząca szkółkę mówi: *Uwaga! Uwaga! Zapraszam was do obejrzenia krótkiej scenki. Poznacie w niej chłopca o imieniu Grześ. Słuchajcie uważnie! Później waszym zadaniem będzie określenie jak można nazwać Grzesia i dlaczego.*

Informacja dla osoby prowadzącej szkółkę: Wiersz czyta lub mówi prowadzący. Można też przedstawić go w formie krótkiej scenki, gdzie dwie osoby wcielą się w postać Grzesia i Cioci. Warto przygotować obrazki osób i rzeczy, które w wierszu są wymieniane: skrzynka na listy, autobus, wysoki oficer, dziewczynki itd.

Podsumowanie: Osoba prowadząca szkółkę: *Kto uważnie słuchał, ten bez problemu powie, że Grześ to... (odpowiedzi dzieci) Oczywiście: Grześ to kłamczuch. A co to znaczy, że ktoś jest kłamczuchem? (odpowiedzi dzieci) Cały czas okłamywał Ciocię. Opowiedział zmyśloną historię o tym co się wydarzyło, gdy wysyłał list do wujka. List, którego wcale nie wysyłał, a nawet nie widział. A dziś chcemy powiedzieć o tym, że Pan Bóg chce, abyś mówił zawsze prawdę. Mówienie prawdy może czasami sprawiać wiele trudności. Popatrzmy...*

II. Szkółka

Pomoce: flanelograf z historią o Józefie oraz postać Piotra, zdanie zapisane na dużej kartce: „Kłamstwem ust swych dziś nie splamię. Z prawdą pójdę ramię w ramię”.

1. Bracia Józefa – osoba prowadząca szkółkę mówi: *Oto synowie Jakuba (przyczepiamy postacie). Pewnie słyszeliście już o nich. I na pewno słyszeliście o przedostatnim synu Jakuba, o Józefie, którego bracia bardzo nie lubili. Nie lubili go, bo miał jakieś dziwne sny, w których ich włosy kłaniały się włosowi Józefa. Poza tym ojciec rozpieszczał go i dał mu piękną nową szatę, którą powinien dostać najstarszy syn. Byli zazdrośni i mieli go już dość. Chcieli się pozbyć rozpieszczonego Józefa. Okazja nadarzyła się, kiedy paśli owce. Wykorzystali sytuację. Najpierw postanowili zabić Józefa, ale w końcu sprzedali go. A do ojca posłali szatę Józefa umoczoną we krwi z informacją: „Znaleźliśmy to! Rozpoznajże, czy to szata syna twego, czy nie?” (1 Mż 37,32) Co zrobili bracia Józefa? (odpowiedzi dzieci) Zgadza się, okłamali ojca. A kłamstwo to sprawiło Jakubowi wielką przykrość. Był rozpaczony, bo jak czytamy powiedział: „To jest szata syna mojego, dziki zwierz pożarł go; tak, z pewnością rozszarpał Józefa. Wtedy Jakub rozdarł szaty swoje i włożył wór na biodra i przez długi czas opłakiwał syna swego”. Popatrzcie do jakiej rozpacz doprowadzili synowie swojego ojca poprzez kłamstwo. „Próbowali go pocieszać (...) ale nie dał się pocieszyć” (1 Mż 37,33-35). Bracia Józefa gotowi byli skłamać, by uniknąć kary za swój czyn. A czy ty też skłamałbyś/skłamałabyś, by uniknąć kary? (odpowiedzi dzieci) Bracia nie wykonali Bożego zadania: Nie kłam.*

2. Uczeń Jezusa Piotr – osoba prowadząca szkółkę kontynuuje: *Spójrzmy teraz na inną postać. Uczeń Pana Jezusa – Piotr. On znał swego Pana, chodził przecież z Nim blisko trzy lata, słuchał Jego słów, widział cuda, które Pan Jezus czynił. Wiedział czego Pan Jezus od niego wymaga, aby zawsze mówił prawdę (wskazujemy na Główną myśl). A gdy usłyszał jedno proste zdanie: „I ten był z Nim”. Odpowiedział pewnie i twardo: „Nie znam go. Nie wiem co mówisz!” Tak mówił Piotr. Zapierał się, że nie zna Jezusa, że chyba go musieli z kimś pomylić. (osoba prowadząca szkółkę zadaje pytania dzieciom) Co robi Piotr? (dzieci odpowiadają) Kłamie. A co Pan Bóg powiedział? Żeby mówić prawdę (wskazujemy na Główną myśl) Piotr skłamał, lecz potem zrozumiał swój błąd. Zrozumiał, że nie wypełnił Bożego nakazu i żałował, jak czytamy w Ewangelii Łukasza 22,62: „Wyszedł na zewnątrz, gorzko zapłakał”.*

Informacja dla prowadzącego: propozycja dla starszych dzieci – Starsze dzieci można zapytać czy znają inne postacie opisane w Biblii, które nie wypełniły Bożego polecenia, by mówić prawdę. Mogą to być: król Herod, który okłamał mędrców, że chce złożyć pokłon narodzonemu Jezusowi, a w rzeczywistości chciał Go zabić – Mt 2,7-9 ; Ananiasz i Safira, którzy skłamali, że dali wszystkie pieniądze, a w rzeczywistości część zostawili sobie – Dz Ap 5,1-11.

III. Zakończenie

Osoba prowadząca szkółkę mówi: *Pan Bóg chce, abyśmy zawsze mówili prawdę. Nawet wtedy gdy jest nam trudno, gdy oznaczałoby to, że możemy być wyśmiani, skrytykowani czy nawet odrzuceni. Pan Jezus chce nam pomóc, bo On przecież doświadczył tego wszystkiego w swoim życiu. Też był wyśmiewany i odrzucony. Musimy Go tylko prosić o pomoc. Wszystko co robimy i mówimy powinno opierać się na prawdzie. Osoba prowadząca szkółkę prezentuje dzieciom napis: „Kłamstwem ust swych dziś nie splamię. Z prawdą pójdę ramię w ramię” – (aut. Janina Boruta). Niech ten krótki wierszyk zawsze przypomina wam o tym ważnym zadaniu, które dał nam Pan Bóg.*

1. Wiersz biblijny

„Niechaj więc mowa wasza będzie: tak - tak, nie - nie”. Ewangelia Mateusza 5,37a

Pomoce: Na kartkach z bloku technicznego przygotowujemy trzy znaki nakazu (niebieskie koła), w znakach zapisujemy słowa wiersza. W pierwszym – **Niech więc mowa wasza będzie**; w drugim – **tak - tak, nie - nie**; w trzecim znaku zapisujemy – **Ewangelia Mateusza 5,37a**.

Przebieg: Osoba prowadząca szkółkę wyjaśnia znaczenie wiersza: *W tym wierszu Pan Jezus nawołuje do tego, by mówić prawdę i odrzucić kłamstwo. Pan Jezus chce aby, to co mówimy było prawdą. Gdy mówimy: TAK, żeby znaczyło to po prostu: TAK, a gdy mówimy: NIE, by znaczyło: NIE i nic poza tym. Bez wielu zbędnych słów. Krótko i prosto wiersz ten mówi: MÓW PRAWDĘ, NIE KŁAM.*

2. Prace plastyczne

A. Wiersz na biurko

Pomoce: Kartka z kolorowego bloku technicznego, wydrukowane zdanie „KŁAMSTWEM UST SWYCH DZIŚ NIE SPLAMIĘ. Z PRAWDĄ PÓJDĘ RAMIĘ W RAMIĘ”, kredki, mazaki, klej oraz różne rzeczy, którymi można kartkę ozdobić (koraliki, suszone kwiatki, kolorowy papier, małe pieczątki, elementy z ozdobnego dziurkacza).

Przebieg: dziecko otrzymuje kartkę z bloku technicznego (wielkość według uznania), składa ją na pół, przykleja wydrukowane zdanie (starsze dzieci mogą same to zdanie zapisać), następnie ozdabia ją. Gotową kartkę można postawić na swoim biurku, by codziennie pamiętać o tym, że powinno się zawsze mówić prawdę.

Propozycje gotowych prac

B. Obrazek do pokolorowania

Pomoce: skopiowany załącznik - obrazek zamieszczony za zgodą portalu św. Izydora, www.isidorus.net

Przebieg: dzieci kolorują obrazek

KŁAMSTWEM UST SWYCH DZIŚ NIE SPLAMIĘ. Z PRAWDĄ PÓJDĘ RAMIĘ W RAMIĘ.

